

'DET ER LETTERE AT RINGE, NÅR MAN VED, HVEM FOLK ER' – NETVÆRK SOM KOMMUNAL STRATEGI

EN CASE-INFORMERET PROTOTYPE FOR SAMARBEJDE OG SAMSKABELSE

Publiceret: 21. oktober 2020

Af: Tina Wilchen Christensen

ABSTRACT

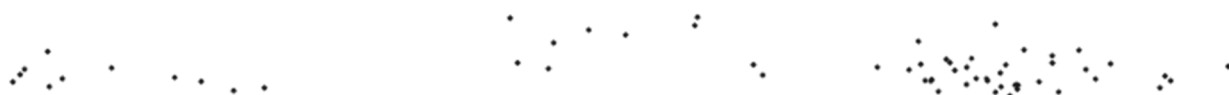
På baggrund af en etnografisk baseret undersøgelse beskriver denne artikel en prototypisk case for, hvorledes kommuner i samarbejde med private, offentlige og frivillige aktører kan udvikle et netværk, der fremmer den enkeltes indsigt i de i kommunen eksisterende aktører og muliggør videns- og ideudveksling, hvorved samskabelse bliver et potentiale. Artiklen beskriver, hvordan Hillerød kommune via etableringen af netværket 'den Sociokulturelle Landsby' orkestrerer forskellige aktiviteter, der muliggør samskabelse ved at skabe rammerne for, at personlige forbindelser mellem diverse aktører opstår. Artiklen belyser udviklingen, etableringen og faciliteringen af netværket og beskriver nogle af de aktiviteter, der medvirker til, at den enkelte leder, ansatte, private, offentlige eller frivillige aktør får den indsigt i- og forbindelse til andre aktører og individer, der gør at ideudvikling opstår og at samskabelse bliver en reel mulighed.

INDLEDNING

Den danske velfærdsmodel er universel bl.a. i kraft af de ydelser, staten, regionerne og kommunerne varetager samt mængden af frivillige, organisationer, foreninger med videre, der er involveret i udførelsen af dem. Flere kommune søger at fremme trivsel^[1] ved at styrke helhedsorienterede indsats, der ofte kræver, at forskellige aktører engagerer sig i at udvikle en fælles strategi. Det

forudsætter, at initiativtagerne har kendskab og adgang til netværk og personer, aktiviteter og organisationer for overhovedet at komme i gang. Men for den enkelte medarbejder i den offentlige eller private sektor, den frivillige eller ansatte i en NGO (non-governmental organisation) kan det være en noget nær umulig opgave at skabe sig overblik over de mange sociale, sportslige, kulturelle og religiøse aktører og frivillige initiativer, der eksisterer i en given kommune. For slet ikke at nævne den enkeltes mulighed for at få indsigt i hvilke personer hos en given aktør, der har hvilket kompetencer, kontaktflader og personlige samt professionelle ressourcer. Spørgsmålene om, hvem der kan bidrage med hvad, og hvem der har kontakt med hvem, er dermed svære, men nødvendige at besvare, når helhedsorienteret indsats er målet.

På den baggrund igangsatte Hillerød Kommune netværket 'Den Sociokulturelle Landsby' som en del af det sundhedsstrategiske og trivselsfremmende arbejde. Målet er at skabe helhedsorienterede indsatser ved at faciliterer brede samarbejder på tværs af mange aktører i kommunen og derved opbygge fællesskaber, øge sammenhængskraften og fremme trivslen.

En case: Den sociokulturelle landsby

'Den Sociokulturelle Landsby' er et netværk, hvor forskelligt positionerede personer i Hillerød kommune mødes via netværksmøder, der af deltagerne kaldes 'Landsbysamlinger'. 'Landsbyens' (kort for Den Sociokulturelle Landsby) overordnede mål er via samarbejde og samskabelse^[2] at overskride kasse- og silotænkning i håndteringen af komplekse sociale problematikker ved at skabe nye og flere fællesskaber i kommune. Den Sociokulturelle Landsby søger at bruge sociale og kulturelle arrangementer som et aktiv i socialt arbejde ved at engagere borgerne i en mangfoldighed af sociale og kulturelle aktivitetsmuligheder. Håbet er herigennem at skabe et potentiale for at møder og fællesskab opstår mellem forskellige borgere, så de periodisk bliver en del af hinandens virkelighed på tværs af socioøkonomiske positioner og deraf følgende klassebetingede skel.

Deltagerne i Den Sociokulturelle Landsby repræsenterer forskellige praksisfællesskaber^[3] og målgrupper. Netværket er sammensat af personer fra mangeartede aktører fra hovedsageligt det offentlige område, mens der i mindre grad er deltagere fra det private. Desuden deltage enkelte frivillige, der hver især arbejder med forskellige formål og målgrupper. Fælles for deltagerne er, at de

er aktive indenfor det sociale og kulturelle felt i Hillerød og agerer på baggrund af den praksisideologiske[4] overbevisning (Nissen 2000 i Mørck 2006), der tilsiger, at trivsel på individ- og samfundsplan øges, når mennesker i teori og praksis får mulighed for at mødes via kulturelle og sociale arrangementer inden for samme "landsby" – heraf navnet. Det fælles praksisideologiske udgangspunkt for deltagerne i Den Sociokulturelle Landsby er således overbevisningen om, at samarbejde og samskabelse på tværs af aktører styrker eksisterende sociale og kulturelle tiltag og skaber potentialer for nye fællesskaber i kommunen til særlig gavn for de mest udsatte borgere. Det vil sige fællesskaber, der på samme tid involverer, rummer og motiverer den enkelte borger til at gribe eget og andres liv via muligheden for at engagere sig i lokalsamfundet - med målet om øget trivsel for alle for øje.

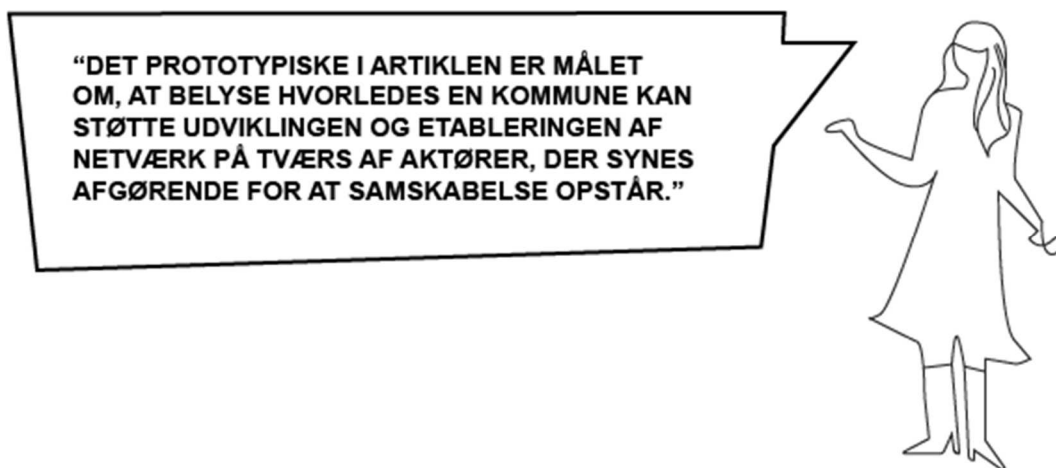
Men hvorledes opstår, udvikles og fastholdes et netværk som Den Sociokulturelle Landsby, og hvilken rolle spiller forskellige deltagere i initiativet? Hvordan medvirker denne form for sociale organisering til, at nye (be)kend(t)skaber, indsigter og kundskab opstår og udvikles? Og hvilke former for møder muliggør, at de forskellige deltagere får dét kendskab, på tværs af de mange aktører, der er afgørende for at ideer opstår og samskabelse af projekter og aktiviteter kan etableres, så en helhedsorienteret indsats muliggøres eller styrkes? At igangsætte og etablere et netværk som den Sociokulturelle Landsby kræver fantasi, mod, initiativ og overblik over lokalsamfundet.

Artiklen diskuterer Den Sociokulturelle Landsby som grænseobjekt og belyser desuden, på hvilken måde nogle deltagere er mere centrale og betydningsfulde for dens etablering end andre. Derudover stiller den skarpt på, hvordan facilitering af netværket bidrager til, at de forskellige deltagere via Landsbysamlingerne opnår den indsigt i andre deltagere og de praksisfællesskaber, de hver især repræsenterer, som samskabelse og en helhedsorienteret indsats forudsætter.

Det er hensigten med artiklen at beskrive, hvad der kan karakteriseres som en prototypisk case. En prototype (en 'endnu-ikke type') er en standard i sin tilblivelse (Nissen 2014[5]). Det forstås her som på den ene side en beskrivelse af en model, der synes at have almen relevans samtidig med, at der refereres til en konkret historisk situeret praksis (ibid). Artiklen er derfor en model for 'noget', der har en relevans, der rækker ud over den i artiklen fremstillede case (Llic & Mørck in press).

Det prototypiske i artiklen er dens mål om at belyse, hvorledes en kommune kan støtte etableringen af forbindelser og udvikling af netværk på tværs af aktører, der synes afgørende for at samarbejde og

samskabelse overhovedet opstår. Artiklen rummer således et håb om, at deltagerne i Den Sociokulturelle Landsby bliver klogere på egen praksis og at andre aktører, kommuner, og fællesskaber lader sig inspirere af den, som en model for sociale organiseringer og netværksdannelse, der opmuntrer til samarbejde og samskabelse, hvorved helhedsorienteret indsats styrkes, og borgernes trivsel øges.

Artiklen baserer sig på deltagende observation i - og analyse af videodokumentation af Landsbysamlingerne i Hillerød i 2019, analyser af mailkorrespondance mellem deltagerne i forbindelse med arrangering af "Landsbysamlinger", læringslaboratorier[6] og interviews af 12 deltagere i Den Sociokulturelle Landsby. Analysen informeret af Etienne Wengers teori om praksisfællesskaber (Wenger 1998) og skrevet som en del af forsknings- og udviklingsprojektet "Brobygning og fællesskabende praksis", der sigter mod at udvikle og formidle en helhedsorienteret, fællesskabende og forebyggende metode til arbejde med udsatte/marginaliserede borgere[7].

Indholdsmæssigt fokuser artiklen indledningsvist på fællesskaber, samarbejder og samskabelse og hvorledes det fælles igen er blevet trendy anno 2020. Dernæst belyses hvad den Sociokulturelle Landsby er for en størrelse, hvordan ideen til den opstod, og hvorfra inspirationen stammer. Det beskrives desuden hvordan Den Sociokulturelle Landsby fungerer som grænseobjekt for deltagerne ved at være et immaterielt objekt, der tjener til at koordinere perspektiverne fra forskellige aktører (Wenger 1998). Herefter diskuteres deltagernes betydning i netværket, idet individer med store professionelle og private netværk synes at have afgørende betydning for dets etablering og fastholdelse. Afslutningsvis illustreres det, hvorledes den kommunalt ansatte udviklingskonsulent

faciliterer Landsbyen i praksis på en sådan måde, at Landsbyen fastholdes og udmønter sig i konkrete typer af samarbejde og samskabelse.

Afslutningsvis opsummeres de vigtigste pointer for etablering og fastholdelse af et netværk à la den Sociokulturelle Landsby.

SAMARBEJDE - SAMSKABELSE – FÆLLESSKAB OG INSPIRATION PÅ TVÆRS

Den Sociokulturelle Landsby i Hillerød skriver sig ind i tidens trend anno 2020 med fokus på samvær og fællesskaber, der igen er blevet in. Således er fx fællesspisninger (gen)opstået via tiltag som 'Spis fællesskabet i gang[8]' mens større bofællesskaber og eco-villages[9] er kommet på landkortet. En netbaseret, samskabt platform som Boblebjerg, igangsat af tre kommuner med brugere fra hele landet, synes også tidstypisk, idet platformen arbejder ud fra et sundhedsfremmende perspektiv med en bred funderet berøringsflade til både kultur-, fritids-, sundheds- og frivillighedsområdet. Sitet giver den enkelte mulighed for at finde nye venskaber, dele interesser og lære noget nyt, for som der står på siden; "Det bobler med relationer og sociale fællesskaber i hele landet – også nær dig. Skal du boble med"[10]?

Brobygning, fællesskab og samskabelse på tværs af diverse aktører er således kommet højt på dagsordenen i dansk og international sammenhæng, og er også blevet en del af den kommunale værktøjskasse (Ulrich 2016, se desuden fodnote [11]). Samskabelse er et nyt begreb, og det diskuteres stadig, hvorvidt ordet dækker over en ny tendens og om den form for at 'udvikle noget sammen' eller samarbejde, der refereres til, vitterligt er noget særligt - for hvad menes der egentlig, når vi taler om samskabelse?

Nogle betragter samskabelse som en måde, hvorpå den offentlige sektor i krisetider kan udvikle den offentlige velfærd ved at trække ressourcer fra civilsamfundet ind i skabelsen og udførelsen af velfærd (Agger & Torzen 2015). Kritiske røster argumenterer derimod for, at der tale om en neoliberal tendens med fokus på privatisering. Hvor velfærdsydelse, der tidligere blev varetaget af fagprofessionelle, overdrages til frivillige og andre civilsamfundsaktører, med de økonomiske fordele for staten dét implicerer (Van Houdt, Suvarierol, & Schinkel, 2011 i Agger & Torzen 2015). Atter andre påpeger, at det, der er fælles på tværs af de mange begreber og forståelser, er, at de alle inden for

rammerne af en overordnet definition begriber samskabelse som den proces, hvor forskellige aktører udvikler ny velfærd sammen (Ulrich 2016[12]).

Den sidstnævnte sidste måde at forstå samskabelse på gør sig også gældende for deltagerne i den Sociokulturelle Landsby, da en deltager i et interview direkte adspurgt om betydningen af 'samskabelse', argumenterede for, at det er, når: "flere går sammen om at skabe noget, som bliver større end mængden af de personer, der kommer ind". Det vil sige, at det er at skabe noget sammen, der er anderledes og større end mængden af deltageres samlede erfaringer og daglige praksis. En anden deltager udtrykte, at det for ham betød, at man "fællesskaber", "fælles ideudvikler eller projektudvikler". En tredje deltager beskrev det via et konkret eksempel, hvor biblioteket i Hillerød, Frivilligcenter Hillerød og Handicaprådet snakkede sammen til en Landsbysamling, hvor en af Handicaprådets medlemmer præsenterede en ide om at lave en "Handicapfestival". De tre aktører var interesserede og åbne for at finde et tema, et navn og en aktivitet, der kunne fungere med reference til deres respektive mandater og målgrupper. Fordi de var åbne, undersøgende og parate til at gå på kompromis for at udvikle noget sammen, blev det, der var udgangspunktet, nemlig at lave en "Handicapfestival", til en "Fællesskabsfestival". Herved kunne alle deres respektive målgrupper inkluderes, hvilket muliggjorde at festivalen kunne afvikles på biblioteket, fordi det via omformuleringen faldt ind under bibliotekets mandat. Festivalen endte derved med at kunne imødekomme hver aktørs beføjelser, mål og målgruppe. Eksemplet synes at illustrere samskabelse, når det fungerer bedst.

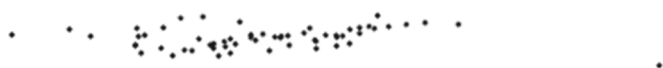
“SAMSKABELSE SYNES AT HAVE POTENTIALE TIL AT VIDEREUDVIKLE OG STYRKE DE KOMMUNALE INDSATSER I HÅNDBEREGNINGEN AF YDERSTE KOMPLEKSE SOCIALE PROBLEMATIKKER.”

Samskabelse synes at have potentiale til at videreudvikle og styrke de kommunale indsats i håndteringen af komplekse sociale problematikker, som kommunerne traditionelt har haft vanskeligt ved at behandle, da de kan berøre mange samtidige forhold som misbrug, bande/ekstremisme/kriminalitetsrelationer, psykiske problematikker og en potentiel manglende tilknytning til arbejdsmarkedet. Forhold der netop kalder på en helhedsorienteret indsats (Christensen 2015, 2020, Mørck & Celosse- Andersen 2016). Potentialet i samskabelse består i at få øje på, udvikle og tilbyde alternative løsningsmuligheder ved at flere aktører inddrages i udviklingen. I den proces kan forskellige mennesker, perspektiver, erfaringer, metoder og sociale sammenhænge komme i spil, hvorved rigide løsninger med større sandsynlighed kan undgås. Kommunale løsninger af komplekse problematikker kæmper ofte med kravet om kategorisering af borgerne efter deres alder og skønnede problematik, hvis væsentlighed vurderes ud fra den til enhver tid gældende lovgivning og politiske agenda, hvilket har ført til kasse og silotænkning (Christensen 2015). Samskabelse kan derved åbne for at diverse offentlige og potentielt også private aktører kan samarbejde, lære af hinanden, udvikle og styrke en (psyko)social-indsats med borgerens behov i centrum (Durose, Justice & Skelcher 2013 i Agger & Torzen 2015).

Det er således snarere håndteringen af velfærdsopgaver, der synes at være samskabelsens genstandsfelt og det, at samskabelsesprocessen foregår på tværs af sektorer end hvilke løsninger, der tænkes og handles frem (Ulrich 2016). Udviklingskonsulenten i Hillerød kommune, der faciliterer Den Sociokulturelle Landsby, beskriver også samskabelse som en; ”jagt efter nogle synergier ved at pulje - og gå på tværs af noget og måske også mixe målgrupper og hjælpe hinanden. Et samarbejde kan gå ud på, at ham fra LEVUK[13] ved, at der er en Øst Festival[14], som han måske kunne tage nogle unge med til. Så det starter med bare at få øje på, hvad sker der i byen, hvad laver folk, og hvad

kan vi.” Som flere deltagere i Landsbyen påpegede, handler Samskabelse om at ideudveksle, berige, at lære og på den baggrund få øje på, udvikle og skabe noget fælles sammen på tværs af diverse praksisfællesskaber.

Samskabelse i denne undersøgelse og artikel forstås som den proces, hvor flere forskellige aktører bidrager til at skabe noget nyt sammen, og hvor forskelligheden netop har betydning, fordi det samskabte rummer flere aspekter, end hver enkelte deltager repræsenterer (Hygum i Mouridsen 2019 s. 4).

Intersektionelt samarbejde er ikke nyt i Danmark (Svivenbring & Malmros 2019). For eksempel blev SSP modellen, samarbejdet mellem skole, sociale myndigheder og politi, introduceret i 1975^[15] med det formål at forebygge kriminalitet blandt børn og unge på tværs af de tre sektorer. Samarbejdet er ad åre blevet udvidet og har anno 2020 samarbejdsflader med jobcentre, Ungdommens Uddannelsesvejledning, boligselskaber, det lokale erhvervsliv, idrætsorganisationer, Kriminalforsorgen m.fl. SSP-netværket søger på den måde at kunne handle tværsektorielt og helhedsorienteret i den forebyggende indsats^[16]. SSP kan således karakteriseres som en grænsepraksis (Wenger 1998: s 137, 200), fordi det essentielle er samarbejde på tværs af mange aktører. Derudover søger SSP i sit virke også at etablere samarbejdsrelationer, at harmonisere perspektiver og praksisser samt at vedligeholde et gensidigt engagement på tværs af SSP og andre aktører, der er væsentlige i en kriminalpræventiv indsats. Det var også den mangeårige leder af SSP Hillerød, der af centrale deltagere i Den Sociokulturelle Landsby blev udpeget som ham, der plantede det frø hos den kommunale Sundhedsstrategigruppe, der via en fælles indsats i kommunen blev til Den Sociokulturelle Landsby.

INSPIRATION TIL DEN SOCIOKULTURELLE LANDSBY

Den Sociokulturelle Landsby kan karakteriseres som unik og tidstypisk. Unik, fordi Landsbyen er noget andet sammenlignet med de i indledningen omtalte eksempler på fællesskaber som Ecovillages, Boblebjerg og 'Spis fællesskabet i gang'. Og tidstypisk, fordi Landsbyen på samme tid er etableret med inspiration fra andre og lignende tiltag, som Landsbyen deler mange fællestræk med.

Fundamentet til Den Sociokulturelle Landsby blev lagt, da den tværgående kommunale Sundhedsstrategigruppe tog initiativ til en studietur til INSP! i Roskilde, hvor omkring 40 personer med forskellig tilknytning til det sociale og kulturelle felt i Hillerød deltog. INSP! beskrives på sin hjemmeside som en femte aktør, der forener sektorer som erhvervslivet, civilsamfundet, uddannelsessektoren og den offentlige sektor[17].

Dét, der gjorde indtryk på flere af deltagerne i studieturen, var de muligheder for fællesskab, der opstår, når forskellige aktører er samlet på ét sted. Flere deltagere i turen til INSP! refererede særligt til ét eksempel, når de skulle forklare fordelene ved denne form for organisering som INSP! eksemplificerer. Eksemplet belyser, hvordan en psykisk sårbar ung blev involveret i et kor bestående af andre unge, netop fordi de alle af forskellige årsager var til stede i INSP! på samme tid.

INSP! blev således et konkret eksempel på, hvordan blandingen af aktører og forskellige borgere i bogstavelig forstand bliver synlige for hinanden, og hvordan der derved bliver skabt et potentiale for, at mennesker mødes og forbindelser for udvikling af fællesskab opstår. Pointen er, at der opstår nye muligheder for ideudvikling, samskabelse og inklusion, når forskelligartede aktører og borgere uformelt kan mødes og interagere på samme tid og sted. Samtidig konkretiserede INSP! også det, idemagerne og initiativtagerne til turen allerede inden turen stiledede imod, nemlig udviklingen af en type 'landsby' eller netværk i Hillerød, der kunne medvirke til etableringen af bredt funderede indsats og aktiviteter med målet om en generelt øget trivsel til følge. Planlægningen af turen til INSP! var også en idegenereringsfase, hvor stadigt mere konkrete ideer til Den Sociokulturelle Landsby opstod. Disse idéer blev yderligt konkretiseret i en workshop, der fandt sted efter rundvisningen hos INSP. Målet for workshoppen var at udforske hvorledes de, som den kommunale udviklingskonsulent udtrykte det i et interview, kunne; "INSPE" Hillerød'. Deltagerne ideudviklede og lavede plancher. Et arbejde der fortsatte i arbejdsgrupper, der blev nedsat efter turen. Turen blev desuden fulgt op i et opfølgingsmøde, der blev til den første 'Landsbysamling', som netværksmøderne siden er blevet kaldt. Til det møde opmuntrede udviklingskonsulenten alle de inviterede til at tage én med, de mente kunne få nytte af at deltage. På den måde udvidede Landsbyen sig markant og blev herigennem også promoveret og dermed mere synlig for flere potentielle deltagere i kommunen.

Når de interviewede (som præsenteres mere detaljeret i næste afsnit) beskriver, hvad Den Sociokulturelle landsby er, bringes forskellige eksempler og inspirationskilder i spil. Nogle trækker tråde til arbejder- og andelsbevægelsen og de typer af solidarisk baserede samarbejder, praksisser og senere lovgivning, der muliggjorde etablering af boligforeninger, mejerier, bagerier og byggeforeninger. Andre referer til lokale, kommunale grænsepraksisser som Nivå Netværket, Byforum i Hillerød eller SYMB i Kalundborg[18], der på linje med INSP! bringer forskellige aktører til at samarbejde og samskabe. Andre igen referer til Fryshuset[19] i Sverige, som er nordens største ungdomscenter, bestående af omkring 50 forskellige organisationer, der hver især arbejder med marginaliserede unge med baser i Stockholm, Göteborg og Malmø.

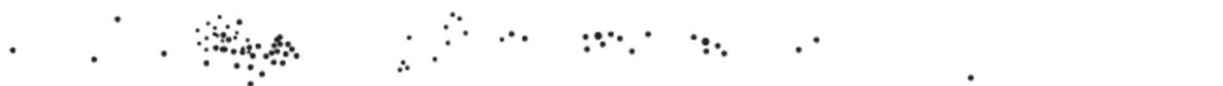
Fælles for eksemplerne er, at det er bredt favnende grænsepraksisser, sammensat af mennesker med forskellige professioner, der deler en passion for sociale indsatser og overbevisningen om, at lokalsamfundet og den enkeltes position på såvel individ- som samfundsplan styrkes via en solidarisk og fælles indsats.

DEN SOCIOKULTURELLE LANDSBY – ET GRÆNSEOBJEKT

Den Sociokulturelle Landsby kan karakterisere som et grænseobjekt. Det vil sige, et materielt og/eller immaterielt objekt, der tjener til at koordinere perspektiverne fra forskellige aktører (Wenger 1998). INSP! synes i særlig grad at have tjent det formål at perspektivere og objektivisere, hvad Den Sociokulturelle Landsby kunne blive for deltagerne ved at medvirke til, at de hver især knyttede forskellige, men konkrete forestillinger til Landsbyen inden turen, under besøget og derefter. Landsbyen har således også karakter af et forestillet fællesskab (Andersson 1991), der kan rumme de forskellige associationer og den forståelse, hver enkelt deltager har. Abstraktionen informerer og hjælper landsbydeltagerne til at konkretisere forestillingerne samt skabe forventning om og knytte værdier, normer og handlinger til den ide, der har taget form af en social organisering og en mødeform, som siden er blevet til Den Sociokulturelle Landsby.

Den Sociokulturelle Landsby er således en type abstraktion, som hjælper dem, der er engageret i den, til at koordinere deres forskellige forestillinger. Deltagerne tingsliggør Den Sociokulturelle Landsby, når de, på trods af at den ikke eksisterer som en konkret landsby, taler, forestiller sig og omtaler den,

som om den netop skulle gøre det; eksistere i virkeligheden. De konkretiserer abstraktionen ved at hæfte eksempler, forventninger og praksisser til den. Herved hjælper betegnelsen 'Den Sociokulturelle Landsby' deltagerne til – for sig selv og for andre - at konkretisere og perspektivere den praksis som de, der betragter sig som en del af Landsbyen, mener den repræsenterer. Den fungerer således som et tankeredskab, der informeret af INSP! og andre lignende initiativer projiceres ud i verden.

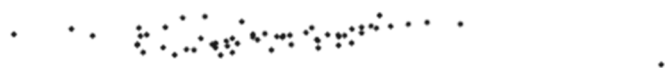
Under en Landsbysamling står jeg sammen med to kvinder, der vedvarende refererer til det, de kalder en "landsbytanke". Adspurgt hvad en "landsbytanke" er, forklarer den ene, at der er; "at være åben udadtil, invitere ind, skabe noget sammen, være fællesskabsorienteret" eller bare, som hun siger, "skabe sociale processer". Beskrivelsen synes i korte vendinger at indfange essensen af, hvad den Sociokulturelle Landsby synes at betegne for mange af deltagerne. Den Sociokulturelle Landsby er et mulighedsrum, fordi det er en ide, et løst netværk bestående af forskellige aktører og individer, der er engageret i den efter lyst og behov, uden at der på forhånd er et fast mål for Landsbyen og aktiviteter knytter hertil. Det betyder, at input, forslag, tanker og projekter til Landsbyen kan bevæge sig i mange retninger, da ideudvekslingen forgår på tværs af meget forskellige deltagere med potentiale for udvikling af samarbejdsflader og etablering af samskabte projekter og aktiviteter.

ALLE DELTAGERE ER VIGTIGE, MEN NOGLE ER VIGTIGERE END ANDRE

Deltagerne i Landsbyen er overvejende fra den offentlige sektor. De repræsenterer typisk institutioner som biblioteket, rådhuset, forskellige udvalg ved Hillerød Kommune, Center for Beskyttet Beskæftigelse, SSP, Socialrådgiveruddannelserne ved Københavns Professions Højskole, Grønnevang Kirke (Folkekirken) og mange andre. Derudover er der også medarbejdere fra selvejende institutioner som Levuk - en ungdomsklub for unge med handicap, Alterna - en kristen efterskole og Klaverfabrikken - et regionale spillested samt fra mindre, private socialt orienterede virksomheder og andre. Desuden er der enkelte frivillige. De har ofte en forbindelse til det offentlige ved at være pensionerede eller nuværende offentligt ansatte, der sideløbende med ansættelsen arbejder i frivilligbaserede organisationer eller indsatser.

Det er også væsentligt at nævne, at den Sociokulturelle Landsby fungerer på flere niveauer. Deltagere, der er aktive i den Sociokulturelle Landsby, er fx enkeltpersoner fra blandt andre de ovennævnte aktører. Det er nogle af dem, der er med i Landsbysamlingerne og dem, der med deres initiativer skaber og samskaber aktiviteter, som alle borgere i Hillerød potentielt kan deltage i. Andre borger deltager måske i kulturelle og sociale arrangementer som fx fællesspisning i det lokale bibliotek, hvor de er med til at sætte stole og borde frem, spiser og indgår i fællesskabet, men uden at de nødvendigvis er klar over, at den pågældende aktivitet er udløber af den samskabelse, der er opstået i Den Sociokulturelle Landsby, eller uden at de overhovedet kender til Landsbyens eksistens.

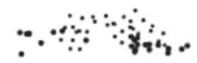
Den motivation, der samler deltagerne i Den Sociokulturelle Landsby og ansporer dem til deltagelse i Landsbysamlingerne, er ønsket og målet om, som en betydningsfuld - og SSP ansat - deltager formulerede det, at: " ... sociale og kulturelle indsatser skal skabe noget sammen, og man skal lære hinanden så godt at kende, så man tør spørge om hinandens hjælp, og man ved, hvornår den anden har brug for hjælp, eller man kender hinandens ressourcer. Lidt ligesom en landsby, man kender hinanden og man hjælper hinanden. Det er det fællesskab vi gerne vil lave i Hillerød, så det er det, det overordnet går ud på. Både på et strategisk makroniveau bland de forskellige aktører, at man kan arbejde på tværs af søjler og på tværs af indsatser og ikke ser hinanden som konkurrenter".

De aktive deltagere har betydninger på forskellige måder for Den Sociokulturelle Landsby. Hvem den enkelte opfatter som betydningsfuld afhænger af den enkeltes position, hvad han/hun er optaget af og ser som sigtet med netværket og sin deltagelse deri. Dette til trods fremstår nogle deltagere og identificeres af andre som mere centrale i netværket end andre. Når nogle udpeges som centrale, implicerer det også, at netværket har en kerne eller inderkreds. Det til trods for at den Sociokulturelle Landsby er et uformelt netværk ved i sin ånd at være legende, løst, uden tilsyneladende hierarki, uden styregruppe og med en løst defineret dagsorden. Kommunen har skabt rum for denne konstruktion, der har politisk opbakning, som er afgørende for Landsbyens eksistens. Samtidig er netværket også formaliseret, idet den kommunale udviklingskonsulent inviterer til og faciliterer Landsbysamlingerne, som er afgørende for Landsbyens sammenhæng og vedvarende opretholdelse og forsættelse. Det er her, deltagerne mødes og "får sat ansigt på hinanden", som flere af de interviewede udtrykte det, og nye ideer opstår.

Deltagerne inviteres fra gang til gang på baggrund af udviklingskonsulentens mailingliste, som løbende opdateres og altid er åben for nye deltagere. Til nogle af Landsbysamlingerne spørger udviklingskonsulenten de tilstedeværende; ”mangler vi nogen?”. I betydningen ”hvem udover de allerede aktive deltagere kunne det være relevante at få med, og hvem kunne netværket være relevant for?”. Som facilitator af netværket spiller udviklingskonsulenten en vigtig rolle. Det er hende, der opdaterer mailinglisten, inviterer til møderne, former samt leder Landsbysamlingerne med indslag af aktiviteter, der hele tiden sigter mod, at så mange som muligt får snakket sammen i løbet af et møde, hvilket uddybes sidst i artiklen. Denne rolle tilbyder hun også at overlade til eller dele med den vært, som huser mødet.

Opdateringen af Landsbyens mailingliste, invitationerne til, og afvikling af Landsbysamlingerne og dermed reproduktionen af Den Sociokulturelle Landsby, er helt afhængig af, at der er en facilitator i netværket, der påtager sig denne opgave og som faciliterer møderne. Samtidig er det også vigtigt at understrege, at udviklingskonsulenten og netværket som sådan er totalt afhængig af samarbejdet med andre deltagere for at opretholdes og udvikles.

Etableringen af Den Sociokulturelle Landsby afhænger iflg. SSP lederen 100% af et antal særdeles aktive individer og vokser ud af konkrete menneskers interesse, fantasi, og initiativ til at gøre noget nyt. Men den afhænger også af disse individers allerede eksisterende personlige samt professionelle netværk og dermed indsigt i, hvad der er interesse for blandt dem, der er aktive i det kulturelle og sociale felt i Hillerød. Dette bekræftes også i interviews, hvor en mindre kerne af deltagere på tværs af de interviewede blev udpeget som værende ”helt centrale” og meget betydningsfulde for Den Sociokulturelle Landsbys etablering og opretholdelse. Det var de samme personer, der vedvarende af andre blev identificeret som centrale pga. deres engagement i etableringen og reproduktionen af Landsbyen. I forhold til etableringen af Den Sociokulturelle Landsby fremstod de, der blev udpeget som centrale deltagere, således som betydningsfulde i den forstand, at det er personer, der ad åre har udviklet kundskab om, hvilke andre aktører, der er i byen, kommunen og regionen, og som har personlige relationer til mange og forskellige individer og organisationer.

Udviklingskonsulentens position i kommunen er på linje med andre centrale figurerer i netværket karakteriseret ved nogle særlige og vigtige træk i denne sammenhæng. Nogle af disse karakteristika

er, at hun er bredt forankret og har arbejdet med mange forskellige og for Landsbyen væsentlige områder. Udviklingskonsulenten har fx været involveret i det boligsociale område, integrationsområdet, frivilligcentret, Ungdomskulturhuset og tildelingen af puljemidler. Derudover betjener hun det kriminalpræventive lokalråd, der har snitflader med indsatser for trivsel og sammenhængskraft. Udviklingskonsulenten har derfor indsigt i - og overblik over ansatte indenfor de områder, det kan være fordelagtigt for den Sociokulturelle Landsby at få med. Derudover har hun en proceskonsulentuddannelse og har erfaring som procesfacilitator. Hun samarbejder desuden tæt med de yderst engagerede SSP-medarbejdere, der også har afgørende betydning i forhold til at drive Landsbyen frem.

Ved at zoome lidt tættere ind på SSP samarbejdet og dets medarbejdere tydeliggøres andre vigtige karakteristika, som er væsentlige for etableringen af Landsbyen. SSP involverer mange andre aktører, hvilket betyder, at lederen af SSP har etableret et stort netværk. Derudover er han også udøvende musiker i sin fritid. Både hans personlige initiativ, professionelle position og generelle netværk til mange forskellige mennesker har betydning for hans medvirken til etableringen af Den Sociokulturelle Landsby. Han har også qua sin position løbende kunne udvikle tanker om Landsbyen, undersøge om den gav genklang, identificere og informere andre potentielle deltagere osv. Der er desuden to andre deltidsansatte SSP-medarbejdere, som hver især er yderst engagerede i sociale indsatser i Hillerød - også udover, hvad der ansættelse lægger op til. De har derfor også hver især store netværk knyttet til det sociale og kulturelle område.

På baggrund af interviews af nogle af deltagerne samt deltagende observation synes etableringen af et netværk som Den Sociokulturelle Landsby netop at afhænge af, hvad der med et dagligdags udtryk kan kaldes ildsjæle. Det vil sige udadvendte, energiske, initiativrige og dedikerede mennesker med en stor evne til at skabe relationer til andre. Det betyder blandt andet at de har overblik over, hvem, der gør hvad, og hvem i deres netværk, der med fordel kan introduceres til andre personer i Den Sociokulturelle Landsby. Centrale deltagere i Landsbyen agerer i denne sammenhæng i en Wenger'sk forstand 'mæglere' (Wenger 2000, s. 235). Det vil sige, det er personer, der bevæger sig fra sted til sted eller/og praksisfællesskab til praksisfællesskab. De trives med at skabe forbindelser og flytte viden og lever 'på grænserne' af mange forskellige praksisfællesskaber. Både udviklingskonsulenten, SSP-lederen og de deltidsansatte SSP-medarbejdere er alle gode eksempler på, hvad der karakteriserer de,

der arbejder med og er interesserede i at udvikle grænsfællesskaber^[20] og grænseobjekter som Landsbyen. De bringer repræsentanter fra diverse praksisfællesskaber tættere på hinanden.

**“ETABLERINGEN AF ET NETVÆRK SOM
“DEN SOCIOKULTURELLE LANDSBY”
AFHÆNGER AF POLITISK VILJE I KOM-
MUNEN KOMBINERET MED TILSTEDE-
VÆRELSEN AF UDADVENDTE, ENER-
GISKE OG INITIATIVRIGE PERSONER, DER
OGSÅ EVNER AT SKABE FORBINDELSER
MELLEM MENNESKER.”**

Det empiriske materiale viser også vigtigheden af, at de betydningsfulde deltagere er 'betydningsfulde' på en sådan måde, at de for andre potentielle deltagere forekommer at have høj kulturel og social kapital (Bourdieu 1977). Det vil sige, at de af andre anerkendes som værende betydningsfulde og aktive borgere. Deres deltagelse kaster derfor også glans over resten af netværket, ved at det fremstår som et attraktivt sted "at være med". De ord de interviewede deltagere fra Landsbyen anvender i beskrivelser af de personer, de ser som betydningsfulde, er også yderst positive som; "ildsjæle", "igang sættere", "hjælpsomme", "generøse", "modige", "gode til at netværke og få folk med" og "folk med kreative ideer, der inspirerer hinanden og pisker en stemning op", m.m.

**“DET EMPIRISKE MATERIALE VISER
VIGTIGHEDEN AF, AT DE BETYDNINGS-
FULDE DELTAGERE OGSÅ ER 'BETYD-
NINGSFULDE' PÅ EN SÅDAN MÅDE, AT
DE FOREKOMMER ANDRE POTENTI-
ELLE DELTAGERE AT HAVE HØJ KUL-
TUREL OG SOCIAL KAPITAL.”**

De centrale deltageres engagement i netværket trækker andre med, og som én sagde om årsagen til sin deltagelse i busturen til ISPN!: "Jeg hørte bare om den her tur og tænkte; ej, det skal jeg være

med til". Mens en anden forklarede egen deltagelse i Den Sociokulturelle Landsby således; "Jeg tror, der var to gange, vi ikke var med til møder i Den Sociokulturelle Landsby. Og så snakkede jeg med en anden; 'det ville vi fandeme også med til det der, ikke. Det er et godt sted, vi kan komme ind'. Nå jamen, så ved vi, hvem vi skal kontakte, og sige 'husk lige at sætte os på mailinglisten". Deltagere med høj symbolsk kapital er altafgørende for et netværk som den Sociokulturelle Landsbys udvikling, da netværket via deres medvirken bliver noget andre ønsker at være med i, i en sådan grad at de er villige til at investere den fornødne tid og de kræfter, som deltagelsen kræver i en ofte allerede travl hverdag.

En anden afgørende faktor synes at være, at netværket forekommer relevant for deltagerne. Det er, som den kommunale udviklingskonsulent påpegede, umuligt at måle den konkrete værdi af et sådant netværk i kroner og øre. Men som udsagnene ovenfor viser, ønsker den ene kvinde fx at være med, fordi "det er et godt sted for hende at være" i forhold til hendes frivillige arbejde med flygtninge og i Natteravnene[21]. Netværket kan efter hendes vurdering give hende en mulighed for at promovere, hvad Natteravnene laver, og måske kan hun via netværket få nye ideer og samarbejdspartnere, der kan medvirke til at udvikle indsatsen. Hendes deltagelse vil også bevirke, at hun stiller sine egen erfaringer og kontakter til rådighed for andre i Landsbyen.

Den Sociokulturelle Landsby skal udover initiativrige individer og aktive deltagere også have legitimitet på tværs af politiske skel, sådan at mennesker af forskellige politisk observans kan genkende sig selv i den. Det betyder, at de centrale deltagere skal overveje i hvilket regi, de præsenterer og agerer som repræsentanter for Landsbyen. Det er nødvendigt for, at kommunen afsætter midler til Landsbyen, udviklingskonsulentens faciliteringen af Landsbysamlingerne og at diverse aktører fortsætter med at give og afsætte tid til deltagelse i den.

LANDSBYSAMLINGERNE; REPRODUKTIONEN AF DEN SOCIOKULTURELLE LANDSBY OG INITIERING AF SAMARBEJDE OG SAMSKABELSE

Fundamentet for Den Sociokulturelle Landsby er 4 årlige 'Landsbysamlingerne'. Mødeformen er formaliseret, men omgangsformen er legende, uformel og afslappet. Hvad der kommer ud af møderne, er ikke givet på forhånd, og ansvaret for det er op til de forskellige deltagere. Samtidig

synes udviklingskonsulentens roller og måden hvorpå hun faciliterer Landsbyen af væsentlig betydning.

Tonen sættes allerede i mailinvitationerne, der udover at indeholde tid, sted og dagsorden også opmuntrer de potentielle deltagere til at blive en del af Landsbyen med ordene; "Kom til Landsbysamling, fordi..." efterfulgt af citater fra andre betydningsfulde 'landsbybeboere', der citeres for følgende beskrivelser af Landsbysamlingen; "... et uformelt mødested for lokale foreninger, kommune og iværksættere, hvor der er mulighed for at lære hinanden at kende på kryds og tværs, skabe netværk, dele information og idéer og udforme små og store projekter, der rækker langt ud over "normale" samarbejdspartnere - til glæde for både deltagerne og byens/kommunens borgere".

Citaterne og dagsordenen i mailen slår målet for mødet an, når teksten opmuntrer deltagerne til, at; "dele det man selv er optaget af, pitche idéer og måske finde nye legekammerater og samarbejdspartnere" og "møde en bunke engagerede mennesker, lære hinanden bedre at kende og blive klogere på, hvad der sker i byen". Tonen er uformel, opmuntrende og energisk. Den Sociokulturelle Landsby reproduceres således for særligt aktive, men også potentielle deltagere via citater, agendaer i mailene samt selve Landsbysamlingerne og de aktiviteter, der kommer ud af dem. Der er tale om en åben mødeform, hvor den enkelte fra gang til gang afgør sin deltagelse i det pågældende møde ud fra vurdering af relevans og interesse.

De interviewede deltagere lagde stor vægt på mødernes uformelle form og tone. Det var vigtigt, at det ikke var "endnu" et kommunalt møde, med dagsorden, styregrupper og ordstyrer. I citaterne, der er knyttet til invitationen, og i interviews med deltagerne er det værdier som "åbenhed", "det uformelle", "fællesskab" eller "sammen er vi stærke", der knyttes til møderne. Samtidig er det også det uformelle, der får Landsbyen til at balancere på en knivsæg, da det kan være svært at fastholde et åbent og løst organiseret koncept uden at nogle deltagere samtidig synes, at de ideer, der generes, ikke kan realiseres pga. at deltagernes meget forskellige forhold, som vanskeliggør et samarbejde. I interviewene udtrykte deltagerne deres forskellige tanker om graden af Landsbyens formalisering. Nogle gjorde fx opmærksom på, at det kan være vanskeligt for efter- og højskoler at agere i en løs dagsorden, fordi deres virke afhænger af at kunne langtidsplanlægge i forhold til elevdeltagelse og

årets undervisning. Andre fandt det energigivende og nyttigt at kunne ideudvikle og handle ad hoc på gode ideer.

Hver Landsbysamling afholdes hos en ny deltager i Landsbyen. Det kunne for eksempel være Center for beskyttet beskæftigelse, der også huser Center for Udvikling og Støtte, der lægger hus til en Landsbysamling, hvor de to ledere er fælles om at vise de andre deltagere rundt og fortælle om deres konkrete praksis. På denne måde får deltagerne i Den Sociokulturelle Landsby et direkte indblik i, hvor de forskellige aktører holder til i lokalsamfundet, hvilke praksisfællesskaber de repræsenterer og hvem deres målgruppe er samt dens særlige behov, interesser og kundskaber.

Deltagere er Landsbyens mindste men vigtigste 'byggesten', idet de repræsenterer hver deres praksisfællesskab med et indgående kendskab til deres (mål)gruppe. Det kan fx. være Levuk – en ungdomsklub for unge med handicap, der, når de involverer sig i udviklingen af et projekt med andre, også medbringer viden om, hvad disse unge har af udfordringer og hvilke hensyn, der skal tages højde for. Hver deltager repræsenterer både en professionel erfaring og en individuel livshistorie og deraf følgende erfaringer samt et personligt og professionelt netværk. Landsbysamlingerne giver således hver enkelt deltager mulighed for at møde andre orkestreret på en sådan måde, at deltagernes mangeartede potentialer kommer i spil. Det sker ved – som beskrevet nedenfor –, at udviklingskonsulenten faciliterer møderne på den måde, at hver enkelte deltager får mulighed for at møde andre deltagere, der er positioneret på mangfoldige måder i lokalsamfundet med deraf følgende kendskab til diverse andre aktører og målgrupper.

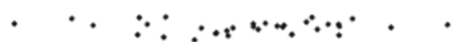

"LANDSBYSAMLINGERNE GIVER HVER DELTAGER MULIGHED FOR AT MØDE HINANDEN ORKESTREREDE PÅ EN SÅDAN MÅDE, AT DELTAGERNES MANGEARTEDE POTENTIALER KOMMER I SPIL."

Udviklingskonsulentens opgave er at facilitere Landsbysamlingerne så de muliggør, at folk får øje på hinanden og mødes. Det gøres via forskellige lege og speed-dating. Et eksempel kunne være en leg,

hvor alle deltagere står i en rundkreds. Halvdelen kigger mod højre, men den anden halvdel kigger mod venstre. Hver enkelt deltager skal kigge rundt, uden at tale, og forsætte, til de møder blikket fra en anden, som de skifter plads i cirklen med. Øvelser som denne er uformelle, folk står og går, mange smiler og griner, og der skabes kontakt og en let og glad stemning. Efter legen beder udviklingskonsulenten deltagerne om at sætte sig på stole, der står i to lange rækker. Hver deltager sidder over for en anden deltager, hvorefter den enkelte får fem minutter til at præsentere sig i forhold til hvad han/hun laver, har brug for hjælp eller inspiration til, nye ideer han/hun går med og forslag til konkrete projekter og aktiviteter. Den anden lytter og spørger ind til den, der taler, hvorefter de skifter. Når de 2 x 5 minutter er gået, rykker den ene række af deltagere en stol længere frem, så alle vedvarende bytter samtalepartner.

Efter datingrunden spørger udviklingskonsulenten de forskellige deltagere, hvad de hver især går med af ideer. Herefter samler hun de forskellige ideer under 5/6 overskrifter og spørger om andre kunne være interesseret i ideen og peger så på det individ, man skal gå over til, hvis man ønsker at snakke videre om netop den ide. På den måde deles folk ind i grupper baseret på nogle løse forslag, som de kan videreudvikle. Således møder hver enkelt nye mennesker og ideer opstår og diskuteres. Den aktør, der huser arrangementet, har desuden sørget for et lille måltid, da mødet typisk starter kl. 15 og forsætter tre timer frem. Folk tager mad, spiser og har så mulighed for at gå rundt mellem hinanden og snakke videre. De, der finder et fælles grundlag for at udvikle noget sammen, bliver ofte stående og diskuterer videre. Desuden opmuntrer udviklingskonsulenten også til, at deltagerne husker at udveksler kontaktdata med dem, de gerne vil forsætte udviklingen af en ide sammen med, inden de skilles.

Andre måder hvorpå udviklingskonsulenten medvirker til at folk udveksler ideer og information om hinanden på er fx ved at deltagerne giver hinanden "gaver". Hver deltager får et kort, hvorpå de skriver, hvad de ønsker sig, men også hvad de kunne tænke sig at give til andre. Deltagerne giver således hver noget af det, de arbejder med, målgrupper de har adgang til eller nogle kompetencer, der er tilgængelige i deres praksisfællesskab, til andre. Det kunne være at en deltager giver en anden mulighed for at låne et lokale, et tilbud om at Københavns Professionshøjskoles elever kan udvikle aktiviteter for Levuks unge med handicap eller noget helt andet. Mulighederne er mange.

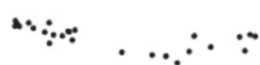
De forskellige aktører får via disse metoder "sat ansigt på" hinanden, undersøgt deres snitflader med henblik på at finde ud af, om de sammen kan udvikle events, aktiviteter og samarbejde om at skabe nye og inkluderende møderum for mennesker eller styrke en allerede eksisterende indsats. Som en deltager i 'Landsbyen' udtrykte det, er tanken, at: 'Vi tænker, at kendskab giver venskab og at alle har brug for fællesskaber, og at nogen har brug for en hånd til at træde ind i fællesskabet'. Desuden giver møderne udviklingskonsulenten indblik i de ideer, der er på spil blandt diverse aktører i kommunen, og hun kan således give den information videre indadtil i kommunen. Desuden kender alle deltagerne udviklingskonsulenten og kan snakke med hende til møderne i forhold til bedre at forstå den formelle del af en puljeansøgning i kommunerne. Herved får den enkelte også en bedre forståelse af de formelle, kommunale henvendelsesgange, lettere adgang til en medarbejder i kommunen eller indsigt i, hvordan man kommer i kontakt med den rette instans, hvis et projekt eller initiativ kræver økonomi eller godkendelse fra kommunen. Det øger gennemsigtigheden for alle involverede.

OPSUMMERING

Den Sociokulturelle Landsby illustrerer hvorledes etablering af et netværk og reproduktionen af det via sociale sammenhænge - som fx Landsbysamlinger -, har afgørende betydning for at samskabelse bliver et reelt potentiale. Samskabelse synes at forudsætte, at diverse ansatte, private aktører og frivillige har overblik over andre relevante aktører, deres indsatser, målgrupper og netværk i en kommune for at den inspiration og idegenerering opstår, som samskabelse afhænger af.

Udviklingen af et netværk som den Sociokulturelle Landsby afhænger dog af nogle særlige forhold, som: (1) at ideen har politisk legitimitet og opbakning indadtil i kommunen, (2) at der er en tilstedeværelse af initiativrige mennesker, der kan igangsætter et netværk og som har personlige relationer til mange og forskellige individer og organisationer samt kundskab om, hvilke andre aktører, der er i byen, kommunen og regionen. (3) For at det skal have interesse for andre, synes det også vigtigt at centrale deltagerne har symbolsk kapital, for at tiltrække andre relevante aktører og individer. (4) Det skal være rummeligt og have legitimitet på tværs af politiske skel, sådan at mennesker af forskellige politisk observans kan genkende sig selv i det. (5) En god facilitator er afgørende. Det vil sige en person med kendskab til procesfacilitering, der kan bevare overblikket over 'hvem der er med' samt udvikle mødeformer, som på samme tid er legende, inkluderende og

formaliseret på en sådan måde, så udveksling mellem mennesker opstår. (6) Derudover skal netværket ikke repræsentere 'endnu et kommunalt møde' med dagsorden, men skal være en social event der på samme tid er hyggelig/skæg, givende og åbner for dialog og samtale. Disse forhold er helt afgørende for, om en størrelse som Den Sociokulturelle Landsby får værdi, at den giver anledning til, at mennesker "får sat ansigt" på hinanden og dermed finder ud af hvem, der er hvem. For da opstår der et stort potentiale for at udvikle og styrke den almen velfærd ved at diverseres aktører med hver deres netværk, målgruppe og mikrolokale kendskab får oversigt over – og konkret kendskab til hinandens ekspertise.

LITTERATUR:

Agger, Annika & Anne Tortzen (2015): Forskningsreview om samskabelse, UC Lillebælt

Anderson, B. (1991). *Imagined Communities - Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*. New York: Verso

Bourdieu, P. (1977). *Outline of a theory of practice*. Stanford: Stanford University Press.

Christensen, T. W. (2020). "Civil actors' role in deradicalisation and disengagement initiatives: when trust is essential". I Stig Jarle Hansen & Stian Lid (red.), *Routledge Handbook of Deradicalisation and Disengagement*. New York: Routledge

Christensen, T. W. (2015). *A question of participation: Disengagement from the extremist right. A case study from Sweden*. Roskilde: Roskilde Universitet.

Lave, J. og Wenger, E. (2003). *Situeret læring og andre tekster*. København: Hans Reitzels Forlag.

Mouridsen, B. (2019). Samskabelse. *Ungdomsskolen*. Ungdomsskoleforeningen (december): 4 - 6

Llic, L. & Mørck, L.L. *Street Decency - en kritik af samfundets polariserende tendenser og en model for udviklingen af helhedsorienteret forebyggende arbejde* (ikke publiceret artikel)

Mørck, L. Lerche (2006). *Grænsfællesskaber*. Roskilde Universitetsforlag: Roskilde

Mørck, L. Lerche & Celosse-Andersen, M. (2016). Livsførelseslisten – Omfattende identitetsforandring efter bande/rocker-involvering. Nordisk Udkast (2): 49 - 67

Nissen, M (2014). Brugerdrevne standarder og pædagogisk ledelse: Skræddersyede teknikker eller prototypiske fortællinger. (pure.au.dk, 25.03.2020)

Sivenbring, J. & Malmros, R. O (2019). Mixing logics. Multiagency approaches for countering violent extremism. The Segerstedt Institute/University of Gothenburg: Print: GU Intenetryckeri

Wenger, E. (1998): Communities of Practice. Learning, Meaning, and Identity. Cambridge: Cambridge University Press.

Wenger, E. (2000). Communities of practice and social learning systems. Organization, the SAGE social science collections, 7(2): 225 - 246

Ulrich, J. 2015. Samskabelse – En typologi. <https://www.lederliv.dk/artikel/samskabelse>. (26.3.2020)

[1] Trivsel er rundet af WHO's definition af sundhed, som: et fuldstændigt stadium af fysisk, mentalt og socialt velvære og ikke blot fravær af sygdom og svaghed" (WHO, 1947). Formuleringen er knyttet til et bredt sundhedsbegreb, der tager udgangspunkt i den grundantagelse, at mennesket eksisterer i - og påvirkes af den kulturelle, økonomiske og social sammenhæng det indgår i. Nutidens sundhedsproblemer er derfor forankrede i de samfundsmæssige strukturer, der omgiver os. Det betyder, at livsstilen og dens sundhedsmæssige konsekvenser ikke kan behandles uafhængigt af levevilkårene i den pædagogiske proces, og at en given intervention derfor både må rette sig mod livsstil og levevilkår. <https://paedagogik.systime.dk/?id=492>

[2] Samskabelse forstås i denne undersøgelse og artikel som den proces, hvor flere forskellige aktører bidrager til at skabe noget nyt sammen, og hvor forskelligheden får betydning ved, at det samskabte rummer flere aspekter, end hver enkelt deltager repræsenterer (Hygum i Mouridsen 2019 s. 4)

[3] Praxis omfatter både de eksplicite og implicite handlinger, antagelser om noget samt relationer i en historisk og social kontekst, der giver det, vi gør, struktur og mening (Wenger 1998: 61). Mens

praksisfællesskaber er betinget af tre gensidigt afhængige komponenter: 1.gensidigt engagement, 2. fælles virksomhed og 3. fælles repertoire (ibid: 90)

[4] En praksisideologi er de grundlæggende tænke- og handlemåder, der har betydning for, hvad deltagerne bringer på tale, og hvordan de gør det. Dette omfatter relationerne mellem de forhold i verden, som man har med at gøre, og de aktører, som handler, samt måderne, hvorpå de forskellige deltagere taler om disse. Praksisideologier udpeger således særlige sammenhænge som for eksempel overbevisningen om, at 'sammen står vi stærkere'. Det vil sige en ideologisk og normativ udpegning af, hvad der anses for at være godt og rigtigst og dermed også, hvad der er illegitimt og forkert (Lave & Wenger 2003 i Mørck 2006)

[5] https://pure.au.dk/portal/files/99621990/Nissen_2016_Brugerdrevne_standarder_og_p_dagogisk_ledelse.pdf (25.3.2020)

[6] Læringslaboratorier tager metodisk udgangspunkt i innovativ læring eller transformativ læring, hvor deltageres eksisterende antagelser undersøges og ændres, og hvor der udvikles en ny praksis i fællesskab, baseret på nye antagelser. Læringslaboratorier er således innovative læringsrum, hvor deltagerne søger at skabe noget nyt i fællesskab i åbne udviklingsmiljøer. Laboratorierne veksler mellem faglige inputs, debatter, sparring, reflektive teams mv. <https://cesob.dk/temaer/laeringslaboratorier/> (26.3.2020)

[7] For yderligere information om projektet se: <https://projekter.au.dk/brobygning-og-faellesskabende-praksis/> (19.3.2020).

[8] <https://danmarkspisersammen.dk/> (26.2.2020),

[9] <https://www.eco-village.dk/vision/> (26.2.2020)

[10] <https://boblberg.dk/Info.aspx> (3.2.2020)

[11] KL har i efteråret 2015 inviteret alle kommuner til et flerårigt udviklingssamarbejde om effektive og gode løsninger for borgerne. Formålet er bl.a. at danne kommunale netværk i et fælles "Styrings- og effektiviseringsprogram" (SEP) - <https://www.kl.dk/media/17014/bedre-tvaergaaende-samarbejde.pdf> (20.3.2020). Omtale af hele indsatsen om udviklingen af helhedsorienterede indsatsler se: <https://www.kl.dk/okonomi-og-administration/okonomi-og-styring/omstillings-og->

udviklingsenheden/fokusomraader/velfaerdsomraader/helhedsorienteret-indsats-paa-tvaers/ (20.3.2020)

[12] <https://www.lederliv.dk/artikel/samskabelse> (25.2.2020)

[13] Ungdomsklub i Hillerød for unge med handicap: <http://www.levuk.dk/#> (25.2.2020)

[14] Østfestivalen er en kultur- og sportsfestival for børn og unge i Østbyen i Hillerød.

Festivalen forløber over fire dage med mulighed for basket, boksning og orienteringsløb, kreaværksted, livemusik og loppemarked. <https://sn.dk/Hilleroed/Oestfestivalen-er-skudt-i-gang/artikel/861240> (26.3.2020)

[15] [http://denstoredanske.dk/Samfund, jura og politik/Samfund/B%C3%B8rne_og_ungdomsforsorg/SSP-samarbejde](http://denstoredanske.dk/Samfund,_jura_og_politik/Samfund/B%C3%B8rne_og_ungdomsforsorg/SSP-samarbejde) (26.2.2020)

[16] <https://dkr.dk/lokalt-samarbejde/ssp-samarbejde/> (26.2.2020)

[17] <https://www.insp.dk/samarbejde> (26.2.2020)

[18] <https://symb.dk/om-symb/organisation/> (26.2.2020)

[19] <https://www.fryshuset.se/om-fryshuset/organisation> (26.2.2020)

[20] Grænsfællesskab er et praksisfællesskab, der overlapper to eller flere praksisfællesskaber hvorved der skabes nye forbindelser og samarbejdsmuligheder mellem de involverede (Mørck 2006)

[21] Natteravnen en frivilligindsats, der skaber tryghed for unge i nattelivet: <http://xn--hillerd-v1a.natteravnene.dk/> (24.6.2020)